

„Tedd meg programoddá a szeretetet!”

LISIEUX-I SZENT TERÉZ (október 1.)

Lisieux-i Terézt kis Teréznek nevezik Avilai Nagy Terézzel szemben. Gyakran félreismerték, giccsessé tették, és régi vallásos formákba szorították. A valóságban ennek a fiatal nőnek volt bátorsága ahhoz, hogy széttörje az egész lelki fűzöt, amelybe bele akarták préselni, és saját útját járja, a gyermekség útját. A gyermekség nem infantilitást jelent, hanem azt, hogy bízunk a saját belső gyermekben és a belső érzésben. És ez akkoriban nagy teljesítmény volt egy olyan korban, amikor a spiritualitás szűkösséget és félelmet árasztott, amikor a hibákra és a bűnökre koncentráltak, és ezeket kicsinyes lelkiismeret-vizsgálattal próbálták legyőzni. Teréz nyilvánvalóan belső világossággal és erővel

rendelkezett, úgyhogy nem engedte, hogy lelki vezetője pórázon tartsa, hanem saját útját helyezte elébe.

Therese Martin 1873. január 2-án született a normandiai Alençonban. Teréz három testvére belépett a Kármelbe. Amikor édesanyjuk korán meghalt, nővére Paulina lépett anyjuk helyébe, és nevelte a kislányt. Ám aztán Paulina is belépett a kolostorba. Teréz belebetegedett az elválás fájdalmába. Tizennégy évesen ő maga is kérte felvételét a kármelita kolostorba. Ám a püspök és XIII. Leó pápa megtagadták felvételét. Egy évvel később mégis megkapta az engedélyt a belépésre. Teréz csak kilenc évig volt kármelita. És ez nem volt könnyű élet. Ezt írja magáról: „Harcolnom kellett, természetem egyáltalán nem volt alkalmazkodó. Nem volt olyan nap, hogy meg ne sebesültem volna.” Akkoriban szokás volt, hogy a novíciák engedelmisségét mindenféle értelmetlen gyakorlattal teszik próbára. Ám minden külső alkalmazkodás ellenére Teréz a lelkiismeretében engedelmeskedett. A gyakori szentáldozás akkoriban vitás kérdésében szembeállt priorisszájával, és az engedelmisségben sem hagyta távol tartani magát tőle.

Sokan úgy vélték, hogy Teréz gyermeki lelkiségben élt. Ám halotti ágyán nagy sötétségen ment keresztül. Saját testében élte meg az ateizmus kísértését. Minden megkérdőjeleződött. Keresztülment ezen a sötétségen, míg a fény nem győzött benne. Lelkiségében nem volt semmi rendkívüli. Inkább abban állt, hogy „megállja helyét ebben az életben, abban, ami jön, amit nem tudunk megváltoztatni, minden ridegségében.” Teréz ezt kis útnak nevezete: egyszerűen azt tenni, ami éppen soron következett, a mindennapok kis dolgaiban teret adni a szeretetnek.

A szeretet volt egyetlen programja. „Hivatásom a szeretet ... az egyház, az én Anyám szívében, én akarok lenni a szeretet.” Ez valamiféle szeretetreméltóságot, frissességet, valóságos ad lelkiségének. Teréz rövid időn belül a nép kedvenc szentje lett. Csak 24 évet élt. És élete mégis olyan nyomot hagyott, amely még ma is meghatározó. Még ma is megragadja az embereket, ha ezzel a lánnyal foglalkoznak. Hagyják, hogy bája megfogja, és szeretete Krisztushoz vezesse őket.

Gyakran éppen a lelkileg komolyan kereső emberek gondolják, hogy bonyolult gyakorlatokra vagy egészen meghatározott módszerekre van szükség. Ám semmilyen lelki teljesítményt vagy tapasztalatot nem kell felmutatnod. Elegendő, ha a szeretetet teszed meg programodnak. „Szeress, és tégy, amit akarsz.” – mondta már Ágoston is. A szeretetet nem lehet kikényszeríteni. Bíz a szeretetben, amely benned rejlik! Már van benned szeretet. Nem kell magadból kipréselned. Kövesd a szereteted nyomát! Istenhez vezet téged! Megnyit az emberek számára! Az életre vezet téged! Örömmel és boldogsággal töltsd el!

Szülők imája Kis Szent Terézhez

Kis Teréz! Előtted könyörgök gyermekeinkért. Az a csodálatos titok, ami ott ragyog szemükben, add, hogy megmaradjon életük végéig. Vezesd őket a te kis utadon, hogy mindig gyermeki lélekkel tudjanak engedelmeskedni és megmaradjanak erős, áldozatos fiai és leányai népiünknek és Egyházunknak. Nekiünk pedig nyerd meg a kegyelmet, hogy a szülői szeretettel a kellő szigort is alkalmazzuk. Mert tudjuk, és a századok példája is mutatja, hogy jaj, nekiünk, ha gyermekeinkkel és lelkükkel nem törődünk, őket elkényeztetjük. Az életben aztán, mert gyengék, kettétöri őket az élet.

Kériünk téged, az édesapád iránti forró szeretetedre, nyerd meg gyermekeinknek az engedelmes lelkület kegyelmét. Ámen.

„Végre megtaláltam a nyugalmamat ... Az Egyház misztikus testét szemlélve, egyik - Szt. Pál által leírt - tagban sem ismertem magamra, jobban mondván mindegyikben magamra akartam ismerni ...

A Szeretet kezembe adta a hivatásom kulcsát ... Megértettem, hogy ha az Egyháznak különféle tagokból álló teste van, akkor a tagok legszükségesebbjének, legnemesebbjének sem lehet híjával; megértettem, hogy az Egyháznak van Szíve, s hogy ez a Szív LÁNGOL SZERETETÉBEN. Megértettem, hogy csupán a Szeretet tarthatja mozgásban az Egyház tagjait, hogy ha a Szeretet véletlenül kihalna, az Apostolok nem hirdetnék többé az Evangéliumot, a Mártírok sem akarnák már a véréket ontani ... Megértettem, hogy a SZERETET MAGÁBAN FOGLALJA AZ ÖSSZES HIVATÁSOKAT, HOGY A SZERETET A MINDEN, HOGY ÁTFOG MINDEN IDŐT ÉS MINDEN TERET ... EGYSZÓVAL, HOGY ÖRÖKKÉVALÓ! És akkor túlradó, észtvesztő örömben felkiáltottam: Ó, Jézus, és Szerelmem ... végre megtaláltam a hivatásomat ... AZ ÉN HIVATÁSOM A SZERETET! ... Igen, megtaláltam a helyemet az Egyházban és ezt a helyet Te adtad nekem, Istenem ... Az én Édesanyámnak, az Egyháznak a szívében én leszek a Szeretet ... így minden leszek ... így meg fog valósulni az álomom!!! ...”

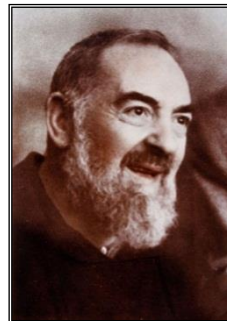
A Lisieux-i Szent Teréz bazilika (Franciaország)

Lourdes után, a normandiai Lisieux városa Franciaország második legfontosabb zarándokhelye. Évente kb. hétszáz ezer látogató keresi fel a Szent Tezéz (1873-1897) tiszteletére épült csodálatos bazilikát. Teréz itt élte le rövid élete nagy részét, s itt hunyt el. A híres misztikus már ekkor is szent hírében állt. Gondolataival és műveivel dicsőségére vált városának, amely neki köszönhetően lett különleges spirituális élmények helyszíne.

Teréz kitartóan gyakorolta az aláztatosságot, az evangéliumi egyszerűség és az istenszeretet erényét. A novíciákat is erre buzdította szavain és példáján keresztül, sőt számos írásában is foglalkozott ezekkel a témákkal. Alakja nemcsak a teológia, de a kultúra világában is heves viták tárgya volt. Egyes tudósok szerint Teréz bizonyos értelemben a XX. századi feministák előfutára. Ezt azzal a ténnyel hozzák összefüggésbe, hogy többször is kifejezte vágyát: szeretné, ha pappá szentelnék. Az 1838-ban alapított Kármelben az Erekljetartó kápolnája őrzi Teréz testét úgy, ahogy halálos ágyán feküdt, az Erekljék termében pedig a mindennapi életben használt tárgyait gyűjtötték össze. Viaszsobrok és egy dioráma mutatják be életének legfőbb állomásait.

Az 1954-ben felszentelt bazilika a legnagyobb XX. századi templom Franciaországban, akár 3000 zarándokot is képes befogadni. Falait csodálatos mozaikok díszítik, üvegablakai pedig Szent Teréz rendkívüli lelki útját idézik fel, s azt az üzenetet közvetítik, amelyet a szent örökül hagyott a hívőkre. Az üvegablakok különleges fény- és színhatásainak köszönhetően az épület hangulata kedvez az elmélyülésnek és a meditációnak. A háromhajós, gazdag márványdíszítésekkel ékes altemplomban Teréz életének további részleteit ismerhetjük meg, az itteni mozaikok ugyanis a szent evilági életének főbb eseményeit elevenítik fel. Ugyancsak az altemplomban található a boldoggá avatott Louis és Zélie Martin – Teréz szülei – ereklyetartója. A sajátos hangulathoz nagyban hozzájárul a bazilika 55 harangja, amelyek minden liturgikus időszakban más-más dallamot játszanak. A szent történetének felidézésében segíthet még a Les Buissonnets néven ismert városszéli ház is, ahol Teréz négyéves korától tizenöt éves koráig, vagyis kolostorba vonulásáig élt. Ez az épület őrzi gyermekkori tárgyait. Aki ellátogat ide, jobban megérti, milyen körülmények között nőtt fel a jómódú családból származó Teréz. Egy szobor is áll itt, amely a szent életének egyik legfontosabb eseményét jeleníti meg: azt a pillanatot, amikor engedélyt kér apjától, hogy kolostorba vonulhasson. Lisieux-ben az egyik legmegrendítőbb ünnepség a Mosolygó Szűzanya ünnepe (augusztus 15.), amelyen a hívők mélyeséges átéléssel vesznek részt. Ugyancsak emlékezetes élmény a Teréz tiszteletére rendezett ünnepségsorozat, szeptember utolsó hétvégéjén. A szent háromnapos tiszteletén ünnepélyes szentmisét tartanak Szent Teréz relikviái előtt.

„Vidáman, őszinte és nyitott szívvel járj, amennyire csak tudsz, és amikor nem vagy képes megmaradni a szent vidámságban, akkor se veszítsd el soha bátorságodat és bizalmadat Istenben!”

Padre Pio

4/10.

Padre Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (5.)

...Modestino testvér akkor nem is értette meg pontosan az atya szavainak jelentését, ő maga erről így ír: „Én akkor arra gondoltam, a tiszteletreméltó atya bizonyára az oldalán lévő sebhely miatt érez nagy fájdalmat.” Az igazságra Modesto testvér csupán Pio atya halála után három évvel döbönt rá. 1971. február 4-én ugyanis a kolostor gvardiánja azzal bízta meg, hogy pecsételje le azokat a ládákat, melyekben Pio atya gondosan őrzött és egyenként celofánba csomagolt ruhadarabjait, és minden megmaradt holmiját tartották. Azon a februári napon tehát egy különleges ruhadarab került Modestino testvér kezei közé: ez nem volt más, mint egy gyapjúing, amelyet a stigmákat viselő Pio atya viselt. Ezen az ingen egy körülbelül tíz centiméter átmérőjű, kör alakú vérfolt volt látható, közvetlenül a jobb váll alatt, a kulcsont közelében. A heves fájdalom tehát, amelyet az atya érezhetett minden alkalommal, amikor az ingét levette, ebből a titokzatos sebhelyből származott, amelyről senkinek nem volt tudomása. Ekkor a laikus testvérnek eszébe jutott, hogy korábban valamely könyvben már olvasott *„egy imát, amely a mi Urunk szent válláról szólt, amelyen a súlyos keresztfa terhe mély sebet nyitott, melyen keresztül láthatóvá vált Krisztus három szent csontja, és amely mérhetetlen fájdalmat okozott a szent Megváltónak. Ha pedig Pio atya saját testén viselte Krisztus szentséges sebeit és szenvedésének minden fájdalmát, akkor az is lehetséges, hogy Pio atya testében érezhette a Krisztus vállán ejtett seb fájdalmát is.”* Modestino testvér azonban még nem volt teljes mértékben biztos felfedezésének valódi jelentőségében, így hát a felfedezést követő este imájában kérte Pio atyát: ha igaz, amit aznap látott és gondolt, akkor az éjszaka folyamán az atya küldjön valami jelet neki. Hajnali egy óra után egyszer csak arra ébredt a testvér, hogy vállában éles fájdalmat érez. Olyan érzés fogta el, mintha valaki kést szúrt volna a vállába, közvetlenül a kulcsontja mellett. A fájdalom olyan erős volt, mint írja, hogy ha még néhány perccel tovább tartott volna, bizonyosan belehal. A fájdalommal egyidejűleg a testvér egy hangot hallott, mely így szólt hozzá: *„Így szenvedtem én is!”* Ekkor különös illat töltötte be a szobát. A testvér szívét pedig Isten végtelen szeretetének érzése töltötte el...
(folytatás következik).